Ивана Петковић, тужилац Тужилаштво Босне и Херцеговине

СУКОБ НАДЛЕЖНОСТИ ИЗМЕЂУ ТУЖИЛАШТВА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ И ТУЖИЛАШТАВА У БОСНИ И ХЕРЦЕГОВИНИ

РЕЗИМЕ

У овом раду аутор се бави примјеном законских рјешења, али и недостатку истих, у погледу сукоба надлежности између Тужилаштва Босне и Херцеговине и тужилаштва у Босни и Херцеговини, те различитим стандардима у разумијевању и поступању Суда Босне и Херцеговине. Рад перципира озбиљне проблеме која се тичу сукоба надлежности те указује на опасност тренутне ситуације која може озбиљно нарушити ефикасност процесуирања предмета организованог криминала. У погледу методологије рада, истражена су законска рјешења те доступна судска пракса, која се већинским дијелом базирала на пракси Суда Босне и Херцеговине и Тужилаштва Босне и Херцеговине. Са критичким освртом на постојећу судску праксу, аутор даје своје виђење и могућа рјешења, те настоји указати на све већи јаз који настаје између институција у Босни и Херцеговини.

Кључне ријечи: Сукоб надлежности, кривично право, правни систем, Суд БиХ, Тужилаштво БиХ

I УВОД

Рад се бави примјеном законских рјешења, али и недостатку истих, у погледу сукоба надлежности између Тужилаштва Босне и Херцеговине (Тужилаштво БиХ) и тужилаштва у Босни и Херцеговини, те различитим стандардима у разумијевању и поступању Суда Босне и Херцеговине (Суд БиХ).

Истражена су законска рјешења те доступна судска пракса, која се већинским дијелом базирала на пракси Суда БиХ и Тужилаштва БиХ. У погледу методологије рада, са критичким освртом на постојећу судску праксу, дајем своје виђење потешкоћа и приједлог могућих рјешења, те настојим указати на све већи јаз који настаје између институција у Босни и Херцеговини.

Свима нам је познато да Тужилаштво БиХ и Суд БиХ поступају у складу са одредбама државних закона, док енитетски органи (укључујући и Брчко Дистрикт) поступају на основу законских рјешења прописаних тим нивоима уређења. Међутим, проблем настаје када се те одредбе сукобе односно када се, током спровођења истрага, појаве разлози за промјену надлежности.

Анализом судске праксе, рад указује на различито поступање у наведеним случајевима, зависно од фазе поступка па чак и предлагача, који ставови доводе до кршења основних постулата кривичног поступка. Да ли се то може оправдати и какву последицу може имати ?

Рад перципира озбиљне проблеме који се тичу сукоба надлежности те указује на опасност тренутне ситуације која може озбиљно нарушити ефикасност процесуирања предмета организованог криминала.

II ДА ЛИ ЈЕ СУД НАДЛЕЖАН ДА ОДЛУЧУЈЕ О НАДЛЕЖНОСТИ ?

Тужилаштво БиХ, примарно, спроводи истраге за кривична дјела из надлежности Суда БиХ. Тачније чланом 12. Закона о Тужилаштву БиХ, Тужилаштво је орган надлежан за спровођење истраге за кривична дјела за која је надлежан Суд БиХ.

У пракси, уколико Тужилаштво БиХ заприми кривичну пријаву/извјештај о почињеном кривичном дјелу, за који утврди да није надлежно, исти прослеђује надлежном тужилаштву.

Међутим, уколико током истраге односно када је Суд БиХ већ засновао своју надлежност издавањем одређених одлука (наредбе или рјешења), тужилац дође до закључка да није надлежан Суд БиХ, на основу релеватних законских одредаба, тужилац подноси приједлог у циљу доношења рјешења којим се суд оглашава стварно ненадлежним и предмет уступа надлежном суду.

ПРИМЈЕР:

Тужилаштво БиХ је спроводило истрагу против Ш.Н. и др., због постојања основа сумње да су починили кривично дјело организовани

криминал из чл. 250. КЗ БиХ у вези са кривичним дјелом неовлашћена производња и промет опојних дрога из чл. 195. КЗ БиХ. Током трајања истраге, у складу са наредбама Суда БиХ, спровођене су посебне истражне радње, те је рјешењима истог суда, одређивана односно продужавана мјера притвора према осумњиченима. Дакле, континуирано, Суд БиХ је активно учествовао односно имао контролну улогу над истрагом Тужилаштва БиХ, као и увид у све прикупљене доказе (уз приједлоге за одређивање/продужење посебних истражних радњи те приједлозима за одређивање/продужење притвора)
Имајући у виду прикупљене доказе, поступајући тужилац је закључио да има довољно доказа да се осумњичена лица баве неовлашћеним прометом опојних дрога у оквиру групе за организовани криминал, али није нађено довољно доказа да је у конкретним случајевима тај промет био међународног карактера чиме нису испуњена обиљежја кривичног дјела из члана 195. КЗ БиХ (од којег зависи и примјена члана 250. КЗ БиХ), те је Суду БиХ поднесен приједлог за оглашавање ненадлежним и уступање предмета надлежном суду.
Рјешењем ванрасправног вијећа Суда БиХ [1], приједлог је одбијен као неоснован, са образложењем да је у истражном поступку у цјелости надлежан и овлаштен тужилац, те да Тужилаштво БиХ нема законских ограничења да се огласи ненадлежним и сходно томе тужилачки спис достави надлежном тужилаштву у Републици Српској. Рјешењем апелационог вијећа Суда БИХ [2] жалба Тужилаштва БиХ је одбијена као несонована, те је поновљено да уколико тужилац током вођења истраге, дође до спознаје да се не ради о кривичном дјелу из надлежности овог Суда, нема никаквих законских сметњи да такав предмет уступи надлежном ентитетском тужилаштву.

Овде је потребно напоменути да Суд БиХ, сматра оправданим поступати по приједлозима одбране за оглашавање ненадлежним, у фази истраге. Тако, рјешењем број С1 2 К 024337 17 Кв4 од 14.11.2017. године, Суд БиХ, прихватио је приједлог одбране те се огласио ненадлежним и уступио предмет Кантоналном суду у Сарајеву. Када је наведени аргумент истакнут у форми жалбеног навода, вијеће апелационог одјељења је исти сматрало нерелевантним уз образложење "... *обзиром*

[1] Рјешење број С1 2 К 034226 20 Кв5 од 07.10.2020. године
[2] Рјешењем апелационог вијећа Суда БИХ број С1 2 К 034226 20 Кж 2 од 12.10.2020. године

да одбрана, за разлику од тужиоца, нема обавезе које би по својој природи одговарале члановима 35-38. ЗКП БиХ".

Имајући у виду да став Суда БиХ, да у фазама истраге не одлучују о стварној надлежности по приједлозима тужилаштва[3], представља изузетак у погледу судске праксе судова у Босни и Херцеговини[4], поставља се питање његове исправности.

Кренимо редом.

Чланом 28. ЗКП БиХ[5] неспорно је прописано да само суд пази на своју надлежност током цијелог поступка, из којег разлога је, по обавјештењу тужилаштва да нема доказа да је почињено кривично дјело из стварне надлежности, био дужан примијенити наведену одредбу и *„огласити се ненадлежним"*.

Даље, чланом 12.[6] Закона о Тужилаштву БиХ, Тужилаштво је орган надлежан за спровођење истраге за кривична дјела за која је надлежан Суд БиХ. Дакле у ситуацији када тужилац донесе одлуку да нема довољно доказа да је почињено кривично дјело из надлежности Суда БиХ, дужан је наведену ситуацију предочити суду, који орган је једини овлаштен да пази на своју надлежност у складу са чланом 28. ЗКП БиХ. Када се овоме дода чињеница да је суд имао активну улогу у предметној истрази, да се осумњичена лица налазе у притвору по рјешењу суда, неспорно да је тај орган у обавези одлучити о надлежности.

Позивање суда у образложењима поменутих рјешења да овлашћења тужиоца представљају разлику у односу на овлашћења одбране,

[3] Наведени став изнесен и у рјешењу број С1 2 К 019200 16Кв од 12.10.2016. године, потврђеног рјешењем број С1 2 К 019200 16Кж од 26.10.2016. године

[4] Рјешење Кантоналног суда у Сарајеву број 09 0 К 01553316 Кпп 28 од 12.10.2016. године (којим се исти оглашавају стварно ненадлежним у фази истраге)

[5] Члан 28. ЗКП БИХ (1) Суд је дужан пазити на своју надлежност и чим примјети да није надлежан огласити се ненадлежним и по правоснажности рјешења уступити предмет надлежном суду, али је дужан подузети оне радње у поступку за које постоји опасност од одлагања.

[6] Члан 12. Закона о Тужилаштву БиХ (1) Тужилаштво је орган надлежан за спровођење истраге за кривична дјела за коај је надлежан Суд БиХ, те за гоњење починилаца пред Судом БиХ, у складу са Законом о кривичном поступку БиХ и другим примјењивим законима.

апсолутно не могу представљати аргумент нарушавања начела једнакости. Наиме, нити једна од одредби на које се суд позива не дају тужиоцу право да се самостално оглашава ненадлежним и предмете доставља другим тужилаштвима, нарочито не у ситуацији када је суд, доношењем одлука у фази истраге, већ засновао своју надлежност. Такође, Законом о Тужилаштву БиХ, као ни законима ентитетских тужилаштава у БиХ и Брчко Дистрикта, није дефинисан поступак оглашавања ненадлежним тужилаштава.

Анализом рјешења којим се одбија приједлог тужилаштва за оглашавање ненадлежним, без мериторног одлучивања у фази истраге, озбиљно се доводи у питање примјена члана 14. став 1. ЗКП БиХ[7], те се поставља питање врсте одлуке суда у ситуацији да је приједлог за оглашавање ненадлежним потекао од одбране? Свакако не би могао донијети одлуку да се обрате Тужилаштву већ би морао цијенити све чињенице и доказе који се налазе у спису и донијети одлуку у меритуму. У прилог наведеном ставу говори и одлука Суда БиХ број С1 2 К 024337 17 Кв4 од 14.11.2017. године, којом се у фази истраге и по приједлогу одбране, Суд БиХ огласио стварно ненадлежним и уступио предмет Кантоналном суду у Сарајеву.

Нејасно је у којој одредби процесног законодавства суд налази аргументацију приликом нарушавања начела једнакости странака у поступку, на штету тужилаштва. У суштини одбрана, као и тужилаштво, може упутити материјале који се тичу одређеног предмета, у форми кривичне пријаве, тужилаштву које сматра надлежним, све у циљу оцјене да ли је почињено кривично дјело из њихове надлежности.

Даље, поставља се питање и да ли наведени став суда доприноси поштивању права на суђење без одлагања, прописаног чланом 13. ЗКП БиХ, имајући у виду да је суд дужан спровести поступак без одлагања те да трајање притвора мора бити сведено на најкраће нужно вријеме. Уколико, након упућивања предмета од стране тужилаштва (према поуци суда) дођемо у ситуацију да, без одлуке надлежног суда, Републичко тужилаштво одбије прихватити предмет (не постоји правни

[7] Члан 14 Једнакост у поступању (1) Суд је дужан да странке и браниоца третира на једнак начин и да свакој од страна пружи једнаке могућности у погледу приступа доказима и њиховом извођењу на главном претресу.

основ који третира ову област нити орган који би одлучивао о сукобу надлежности између ентитетских тужилаштава и Тужилаштва БиХ), поставља се оправдано питање на који начин предметна одлука суда доприноси праву на суђење без одлагања.

Дакле у ситуацији када суд заузима став да је по приједлогу одбране надлежан, и у фази истраге, одлучивати о својој надлежности, јасно је да се странке не третирају на једнак начин односно да тужиоцу није дата могућност да се о његовом приједлогу за оглашавање ненадлежним расправља на суду на начин на који је то обезбиједио одбрани. Позивање суда да, за разлику од одбране тужилац има на располагању члан 35. - 38. ЗКП БиХ не може утицати на поштивање начела једнакости, имајући у виду да управо члан 35. став 1. ЗКП БиХ даје овлашћење тужиоцу за предузимање радњи за кривична дјела „која су у надлежности суда" .

Дакле у ситуацији када тужилац донесе одлуку да одређене радње не испуњавају обиљежја кривичног дјела која су у надлежности Суда БиХ, нема могућност предузимања радњи прописаних наведеним члановима чиме се поново наглашава неопходност доношења одлуке о надлежности од стране Суда.

III КО ОДЛУЧУЈЕ О СУКОБУ НАДЛЕЖНОСТИ ТУЖИЛАШТВА БИХ И ТУЖИЛАШТАВА У БОСНИ И ХЕРЦЕГОВИНИ

Апсолутно је јасно да питање постојања сукоба надлежности између Тужилаштва БиХ и других тужилаштава у БиХ није законски регулисано.

За разлику од државног нивоа, Законом о јавним тужилаштвима Републике Српске и Законом о Федералном тужилаштву одређен је орган који рјешава сукоб надлежности између окружних јавних тужилаштава односно кантоналних тужилаштава (Главни републички односно Главни федерални тужилац).

Даље, Законом о Тужилаштву БиХ, као ни законима ентитетских тужилаштава у БиХ и Дистрикта Брчко, није дефинисан сам поступак односно процедура оглашавања ненадлежним унутар тужилаштава.

Са друге стране, ентитеским законима о кривичном поступку[8] јасно је прописано покретање поступка за рјешавање сукоба надлежности судова, на начин да суд коме је предмет уступљен као надлежном сматра да је надлежан суд који му је предмет уступио или неки други суд, покреће поступак за рјешавање сукоба надлежности о којем рјешава непосредно виши суд .

У пракси, аналогном примјеном одредбама које се односе на суд, логичким се намеће закључак да би тужилаштво које заприми предмет, а не сматра се надлежним, било дужно покренути поступак сукоба надлежности.

ПРИМЈЕР

Дакле, након увида у резултате истраге, поступајући тужилац Тужилаштва БиХ је установио да из доказа произилази да су осумњичени вршили купопродају опојне дроге на територији БиХ, те да наведене радње могу чинити обиљежја кривичних дјела из ентитеског закона тачније Кривичног законика Републике Срспке (КЗ РС). Из наведеног разлога, а по инструкцији Суда БиХ, сви прикупљени докази су упућени Посебном одјељењу за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Републичког јавног тужилаштва Републике Српске, у циљу процјене да ли у конкретном случају постоји основи сумње извршење кривичног дјела у саставу криминалног удружења прописано чланом 366. КЗ РС и Неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. КЗ РС.

Потребно је напоменути да је претходно Тужилаштво БиХ цијенило да ли су испуњени услови прописани чланом 7. став 2. Закона о Суду БиХ те није нашло да наведене радње угрожавају суверенитет, територијални интегритет, политичку независност, националну сигурност и међународни субјективитет Босне и Херцеговине, као и да могу имати озбиљне реперкусије или штетне посљедице на привреду Босне и Херцеговине, или могу изазвати друге штетне посљедице за Босну и Херцеговину или могу изазвати озбиљну економску штету.

Дописом[9] Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, анализира се акт Тужилаштва БиХ и наредба о спровођењу

[8] Члан 35. и 36. Закона о кривичном поступка Републике Српске и 37. и 38. Закона о кривичном поступку Федерације Босне и Херцеговине

[9] Допис број Т12 1 КТО 0001328 20 од 15.10.2020. године

истраге, без доношења одлуке о кривичном дјелу који је у надлежности Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала односно без доношења наредбе о неспровођењу истраге, те „заузима став" да је у конкретном случају ријеч о међународном промету опојних дрога, иако су већ обавијештени да је донешена Наредба о обустави истраге Тужилаштва БиХ. Такође, Републичко јавно тужилаштво је одбило сваки даљи пријем аката везаних за наведени предмет[10]

Дакле, иако је комплетан материјал који се односи на предметни спис достављен у виду кривичне пријаве, све у складу са чланом 223. Закона о кривичном поступку Републике Српске[11] (ЗКП РС), у циљу процјене да ли је почињено кривично дјело извршење кривичног дјела у саставу криминалног удружења прописано чланом 366. КЗ РС и Неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. КЗ РС, Републичко јавно тужилаштво РС није, у складу са чланом 224. ЗКП РС[12] донијело одлуку из своје надлежности односно одлучило да ли постоје основи да је почињено кривично дјело из њихове надлежности.

Имајући у виду да тужилац након сазнања о почињеном кривичном дјелу није у законској форми оцијенио постојање основа сумње да је почињено кривично дјело, као и да је одбијен пријем кривичне пријаве, Главном тужиоцу Републичког јавног тужилаштва Републике Српске је достављена информација, у циљу испитивања потребе спровођења надзора над радом у конкретном предмету те Приједлог за преиспитивање правилне примјене КЗ РС и поступање у складу са одредбама 20. 22. и 33. Закона о јавним тужилаштвима Републике Српске, а све у циљу ефикасног откривања и гоњења починилаца кривичних дјела.

[10] Акт судске полиције број 15-15-7-900/2020 од 19.10.2020. године

[11] Члан 223 ЗКП РС Подношење пријаве(1) Пријава се подноси тужиоцу, писано или усмено

[12] Члан 224. Став 3) Тужилац доноси наредбу да се истрага неће спроводити ако је из пријаве и пратећих списа очигледно да пријављено дјело није кривично дјело, ако не постоје основи сумње да је пријављено лице учинило кривично дјело, ако је наступила застарјелост или је дјело обухваћено амнестијом или помиловањем или ако постоје друге околности које искључују кривично гоњење

Имајући у виду да се наведена чињеница цијенила као нова околност која се односи на приједлог Тужилаштва БиХ за оглашавање ненадлежним Суда БиХ, поново смо се обратили Суду БиХ. Приједлог је одбачен, као недопуштен, рјешењем ванрасправног вијећа Суда БИХ[13], сматрајући да, предметна чињеница, не представља нову чињеницу због које би Вијеће поново требало разматрати стварну надлежност Суда БиХ. Такође, рјешењем апелационог вијећа број С1 2 К 034226 20 Кж 3 од 29.10.2020. године наглашено је да "*рјешавање процесне ситуације искључиво ствар интерног односа између предметних тужилаштава*" без било каквог осврта на жалбене наводе који су указивали на кршење права на суђење без одлагања, начело једнакости те ефикасности кривичног поступка.

ПРИМЈЕР

У циљу заштите начела законитости и легалитета кривичног гоњења, Тужилаштво БиХ је затражило од подносиоца пријаве, у конкретном случају Министарства унутрашњих послова Републике Српске, да на основу анализе прикупљених доказа, према надлежном тужилаштву, упути Извјештај о почињеном кривичном дјелу. Након одређеног временског периода, од стране подносиоца пријаве смо обавијештени да је предмет првобитно упућен Окружном јавном тужилаштву Требиње, који су након анализе списа, исти доставили Републичком јавном тужилаштву, на надлежно поступање.

Уколико се занемари чињеница да је, из разлога вишемјесечне размјене кореспоненције са Судом БиХ и Републичким јавним тужилаштво РС, изазван прекид рада у истрази озбиљног и сложеног кривичног дјела, остаје додатна забринутост да је наведено поступање имало за последицу кршење начела законитости, једнакости у поступању, легалитета кривичног гоњења с једне стране, те права на суђење без одлагања, са друге стране.

Из конкретне ситуације видљиво је да, из разлога одбијања Суда БиХ да донесе одлуку о надлежности, те због чињенице да Републичко јавно тужилаштво РС није покренуло питање сукоба надлежности, као и чињенице да, законски, није дефинисан орган који рјешава ову врсту

[13] Рјешење Суда БИХ број: С1 2 К 034226 20 Кв 6 од 21.10.2020. године, потврђено рјешењем апелационог вијећа број С1 2 К 034226 20 Кж 3 од 29.10.2020. године

сукоба надлежности, настала нерјешива правна ситуација, која је захтијевала хитну реакцију надлежних органа[14].

Након обавјештавања Високог судског и тужилачког савјета Босне и Херцеговине (ВСТС БИХ), те Сталне комисије за ефикасност и квалитет тужилаштава, обавијештени смо да је у марту 2020. године, између Тужилаштва БиХ, Федералног тужилаштва Федерације БиХ, Републичког јавног тужилаштва Републике Српске и Тужилаштва Брчко Дистрикта потписан Споразум о успостављању Координационог тијела главних тужилаца.

IV СПОРАЗУМ О УСПОСТАВЉАЊУ КООРДИНАЦИОНОГ ТИЈЕЛА ГЛАВНИХ ТУЖИЛАЦА

Као што је напријед наведено, од стране Предсједника ВСТС БиХ обавијештени смо да је, у марту 2020. године, потписан Споразум између Тужилаштва БиХ, Федералног тужилаштва Федерације БиХ, Републичког јавног тужилаштва Републике Српске и Тужилаштва Брчко Дистрикта, о успостављању Координационог тијела главних тужилаца (у даљем тексту Споразум).

Споразумом су одређени чланови тијела, главни тужиоци и њихови замјеници, као и надлежности[15] :

- Разматрање сукоба надлежности између тужилаштава у БиХ, у ситуацијама када законом није прописан начин рјешавања сукоба надлежности и када су искориштени сви претходни начини рјешавања сукоба надлежности, који нису довели до рјешења
- Размјену информација и координацију спровођења истрага које су у току а које се спроводе у више тужилаштава који су потписници овог Споразума, с циљем унапријеђења законитости и ефикасности рада
- Унапређење сарадње и рјешавање других питања која су у надлежности тужилаштава у Босни и Херцеговини

Чланом 4. Споразума дефинисано је да ће тијело одлуке из своје надлежности доносити у облику препорука, закључака и приједлога, а на

[14] Информација упућена Комисијама Високог судског и тужилачког савјета БиХ као и Канцеларији дисциплинског тужиоца
[15] Члан 3. Споразума

основу којих ће главни тужиоци тужилаштава, на које се препорука односи, доносити обавезујућа упуства за поступање. Такође, у члану 5. Споразума је прецизирано да је одлуке потребно доносити „консензусом".

Даље, чланом 8. Споразума, наметнута је обавеза одржавања редовних састанака најмање два пута годишње, а по потреби и чешће.

Уколико занемаримо чињеницу да већина носилаца правосудних функција није, на адекватан начин, обавијештена о егзистирању предметног споразума, самом анализом споразума, поставило се питање његове ефикасности.

Након обавјештавања Сталне комисије за ефикасност и квалитет тужилаштава о конкретном проблему нашег примјера, исти су закључком истакли потребу да се, у најкраћем року, утврди датум одржавања састанка на којем ће разматрати наведено питање[16], те подсјетили Координационо тијело на обавезу одржавања редовних састанака.

У Закључцима састанка Координационог тијела од 11.12.2020. године, између осталог наведено је „*Координацијско тијело главних тужилаца закључује да је Тужилаштво БиХ, цијенећи да у конкретном случају нема довољно доказа да је почињено кривично дјело из надлежности Тужилаштва БиХ, донијело тужилачку одлуку... Координацијско тијело главних тужилаца такође закључује да је* и *Републичко јавно тужилаштво РС оцијенило да није надлежно за поступање у наведном предмету*".

Уколико оставимо по страни предметни случај, питање је да ли одредбе Споразума заиста нуде механизме за ефикасно спровођење надлежности тијела ?

Као што је јасно из самог садржаја, Споразум није понудио поступак односно процедуру поступања у случају сукоба надлежности између институција. Исти садржи уопштене одредбе у погледу надлежности, док

[16] Закључак Сталне комисије за ефикасност и квалитет тужилаштава од 17.11.2020. године

је, у односу на реализацију, само понуђено изгласавање закључака, препорука или приједлога, за шта је потребан „консензус", те овлашћење главног тужиоца да на основу истих донесе обавезујућа упуства.

Чињеница јесте да је Координационо тијело, на одржаном састанку дана 11.12.2020. године, покушало детаљније дефинисати процедуру кроз изгласане закључке, наводећи :

- *...искључиво чланови Координацијског тијела главних тужилаца овлаштени иницирати поступак пред наведеним тијелом*
- *...уколико тужилац тужилаштва којем је предмет уступљен на надлежно поступање, оцијени да ни то тужилаштво није надлежно за поступање у конкретном случају, о томе ће обавијестити главног тужиоца свог тужилаштва, у циљу покретања поступка пред Координацијским тијелом главних тужилаца*
- *Главни тужилац, који је запримио обавијест о постојању сукоба надлежности, уколико је члан Координацијског тијела главних тужилаца, покренут ће поступак пред Координацијским тијелом, делегирањем питања сукоба надлежности...*
- *Главни тужилац, који није члан Координацијског тијела главних тужилаца, обавијестит ће главног федералног тужиоца Федералног тужилаштва ФБиХ (уколико је у питању главни тужилац кантоналног тужилаштва), односно главног републичког тужиоца Републичког јавног тужилаштва РС (уколико је у питању главни тужилац окружног тужилаштва) о постојању питања сукоба надлежности. По запримању обавијести о постојању питања сукоба надлежности, главни федерални тужилац, односно главни републички тужилац који је члан Координацијског тијела главних тужилаца, иницират ће покретање поступка пред Координацијским тијелом, делегирањем питања сукоба надлежности...*

На крају, Споразум није одговорио на питање шта ће се десити у случају неслагања чланова тијела (уколико нема консензуса одлука се не може донијети) као и питање да ли постоји одговорност главног тужиоца који одбије поступити на основу одлуке Координационог тијела. Наиме, чланом 57. Закона о Високом судском и тужилачком савјету није прописана одговорност тужилаца за непоступање по одлукама ове врсте тијела.

V ЗАКЉУЧАК

Као основни закључак намеће се потреба допуне законских регулатива у смислу прописивања јасних тијела и процедура која се односе на сукоб надлежности између Тужилаштва БиХ и тужилаштава у Босни и Херцеговини, као и између тужилаштава у Босни и Херцеговини.

Такође, сматрам потребним истрајати у аргументацији да судови, у складу са постојећим законским одредбама, морају пазити на своју надлежност током цијелог поступка, независно од предлагача. Суд је дужан странке и браниоца третирати на једнак начин. Позивање суда да, за разлику од одбране, тужилац има на располагању члан 35.-38. ЗКП БиХ, не може утицати на поштивање начела једнакости, имајући у виду да управо члан 35. став 1 ЗКП БиХ даје овлашћење тужиоцу за предузимање радњи за кривична дјела „која су у надлежности суда“ . Истрајавањем у оваквом ставу Суда БиХ, примораће се тужиоци да, иако свјесни да нису надлежни, поступају до подизања оптужница, које ће суд прослијеђивати судовима за које се, у ранијој фази поступка, већ знало да су надлежни, чиме се поново нарушавају основни принципи и непотребно окупирају капацитети органа кривичног гоњења. Сваки други став суда не доприноси поштивању права на суђење без одлагања, имајући у виду да је суд дужан спровести поступак без одлагања, те доприноси „правном вакуму“ у којем ће бити прекршен и принцип законитости јер неће бити органа који ће спровести поступак којим ће се учиниоцу изрећи кривичноправна санкција.

Евидентно је да „правни вакум“ није отколоњен формирањем тијела које, чини се, нема адекватне механизме да испуни прописану надлежност. Уколико се пак и успије усвојити приједлог, препорука или закључак, не би било основа за одговорност главног тужиоца који би одбио спровести одлуку тијела, имајући у виду да нису предвиђени механизми санкционисања.

На крају, до законског рјешавања овог питања, потребно је уложити додатне напоре у циљу побољшања међутужилачке сарадње на свим нивоима, како би се отклониле негативне последице које, како је видљиво из примјера, неспорно наступају у погледу процесуирања починилаца кривичних дјела.